

The eDisciple

A new weekly teaching email.
Gain new insight into the
stories and teachings of the Master every week.

Yeshua is prompted to explain why bad things happen to people; His answer is surprising.

Why Do Bad Things Happen?

The Gospel of Luke records that after Pontius Pilate slaughtered some Galileans in the Temple, some Jews brought a report of the incident to Yeshua. Implicit in their report is a desire to understand why God had allowed such a tragedy to occur.

Yeshua's response gives us a glimpse into the workings of divine providence:

Jesus said to them, "Do you suppose that these Galileans were greater sinners than all other Galileans because they suffered this fate? I tell you, no, but unless you repent, you will all likewise perish." (Luke 13:2-3)

The people bringing the report were not expecting the Master to make a political statement or denounce Rome. They could already safely assume the Master's politics were anti-Roman, even if He did not advocate open revolt. No religious Jew could endorse subjugation to the wicked empire. Instead, they brought the news to Him as a theological question. They asked why those particular Galileans had died. Had they done something to deserve their fate? Pharisaic Judaism believed in a simple cause-and-effect relationship between sin and death.

Judaism attributes human suffering and mortality to the measure-for-measure system of justice. Based upon the numerous biblical texts that equate sickness and suffering with the punishment for sin, the sages assumed that all suffering, in some way or another, results from sin:

There is no suffering without iniquity, for it is written [in Psalm 89:33[32]], "Then will I punish their transgression with the rod and their iniquity with stripes." There is no death without sin, for it

De eDiscipel

Een nieuwe wekelijkse onderwijs e-mail.
Verwerf elke week nieuw inzicht in de
verhalen en leringen van de Meester.

Yeshua wordt gevraagd uit te leggen waarom slechte dingen gebeuren met mensen; Zijn antwoord is verrassend.

Waarom gebeuren slechte dingen?

Het Evangelie van Lucas verhaalt dat, nadat Pontius Pilatus enkele Galileeërs in de Tempel had afgeslacht, enkele Joden een verslag van het incident naar Yeshua brachten. Impliciet in hun verslag is een verlangen om te begrijpen waarom God zo'n tragedie had laten gebeuren.

Yeshua's antwoord geeft ons een glimp van de werking van de goddelijke voorzienigheid:

Jezus zei tegen hen: "Veronderstellen jullie dat deze Galileeërs grotere zondaars waren dan alle andere Galileeërs, omdat zij dit lot ondergingen? Ik zeg u: neen, maar tenzij gij u bekeert, zult gij allen op gelijke wijze verloren gaan." (Lucas 13:2-3)

De mensen die het bericht brachten, verwachtten niet dat de Meester een politieke verklaring zou afleggen of Rome aan de kaak zou stellen. Zij konden al met zekerheid aannemen dat de politiek van de Meester anti-Romeins was, ook al pleitte Hij niet voor openlijke opstand. Geen enkele gelovige Jood kon instemmen met onderwerping aan het boze rijk. In plaats daarvan brachten zij het nieuws naar Hem als een theologische vraag. Zij vroegen waarom juist die Galileeërs gestorven waren. Hadden zij iets gedaan waardoor zij hun lot hadden verdiend? Het Judaïsme van de Farizeeërs geloofde in een eenvoudige oorzaak-en-gevolg relatie tussen zonde en dood.

Het Jodendom schrijft menselijk lijden en sterfelijkheid toe aan het maat-voor-maat systeem van rechtvaardigheid. Gebaseerd op de talrijke Bijbelteksten die ziekte en lijden gelijkstellen met de straf voor de zonde, veronderstelden de wijzen dat alle lijden, op de een of andere manier, het gevolg is van de zonde:

Er is geen lijden zonder ongerechtigheid, want er staat geschreven (in Psalm 89:33[32]): "Dan zal ik hun overtreding straffen met de roede en hun ongerechtigheid met striemen." Er is geen dood zonder

is written [in Ezeziel 18:20], "The soul who sins shall die." (Talmud)

The Torah says, "Each one shall be put to death for his own sin" (Deuteronomy 24:16), and every man "died for his own sin" (Numbers 27:3). The Talmud explains that "Satan, the evil inclination, and the angel of death are all one."

Our Master and the apostles firmly equated sin and death. "Sin when it is fully grown brings forth death" (James 1:15). "The wages of sin is death" (Romans 6:23). Death came into the world "through sin, and so death spread to all men because all sinned" (Romans 5:12), and sin results in death (Romans 6:16). Paul refers to the sin-equals-death equation as "the law of sin and death" (Romans 8:2).

Yeshua, however, did not believe in a simple one-for-one equation between a person's death and a particular sin. Yeshua asked rhetorically, "Do you suppose that these Galileans were greater sinners than all other Galileans because they suffered this fate?" Natural disasters, accidents, and tragedies offer no proof that those who suffer from them deserve that fate more than others, nor do they indicate that those victims were worse sinners than anybody else.

Although Yeshua objected to the oversimplified "bad things happen to bad people" conclusion, He did not reject the sin-equals-death notion. The discussion in Luke 13:2-5 has more to do with the Master's predictions about Jerusalem's impending doom than it does with a doctrine of suffering or questions of theodicy.

Rabbi Yeshua taught that the Galileans who died in the Temple suffered the same fate deserved by the whole generation: "I tell you, no, but unless you repent, you will all likewise perish" (Luke 13:3). In other words, the Galileans who fell by the sword of Rome within the Temple courts portended the doom hanging over the generation. The Master's eerie prediction came to fulfillment forty years later when thousands of Galileans and Judeans died by the sword of Rome. As Jerusalem fell to the Romans, the Temple courts were filled with bodies of the slain. According to the Master, the death of the Galileans in the Temple served only as a precursor of the judgment to come.

zonde, want er staat geschreven [in Ezechiël 18:20]: "De ziel die zondigt, zal sterven." (Talmoed)

De Torah zegt: "Ieder zal voor zijn eigen zonde ter dood gebracht worden" (Deuteronomium 24:16), en ieder mens "stierf voor zijn eigen zonde" (Numeri 27:3). De Talmoed legt uit dat "Satan, de kwade neiging en de engel des doods allen één zijn".

Onze Meester en de apostelen stelden de zonde en de dood duidelijk gelijk. "De zonde brengt, wanneer zij volgroeid is, de dood voort" (Jak. 1:15). "Het loon van de zonde is de dood" (Rom. 6:23). De dood kwam in de wereld "door de zonde, en zo verspreidde de dood zich onder alle mensen, omdat allen gezondigd hebben" (Rom. 5:12), en zonde leidt tot de dood (Rom. 6:16). Paulus verwijst naar de zonde-dood relatie als "de wet van zonde en dood" (Rom. 8:2).

Yeshua, echter, geloofde niet in een eenvoudige één-op-één gelijkstelling tussen de dood van iemand en een bepaalde zonde. Yeshua vroeg retorisch: "Veronderstel je dat deze Galileeërs grotere zondaars waren dan alle andere Galileeërs, omdat zij dit lot ondergingen?" Natuurrampen, ongelukken en tragedies bieden geen bewijs dat degenen die eronder lijden dat lot meer verdienen dan anderen, noch geven ze aan dat die slachtoffers ergere zondaars waren dan anderen.

Hoewel Yeshua bezwaar maakte tegen de al te eenvoudige conclusie "slechte dingen overkomen slechte mensen", verwierp Hij de zonde-dood relatie niet. De discussie in Lucas 13:2-5 heeft meer te maken met de voorspellingen van de Meester over het naderende onheil van Jeruzalem, dan met een leer over lijden of kwesties m.b.t. Gods goedheid en almacht in relatie tot het bestaan van het kwaad.

Rabbi Yeshua onderwees dat de Galileeërs die in de Tempel stierven, hetzelfde lot ondergingen wat de hele generatie verdiende: "Ik zeg u, neen, tenzij gij u bekeert, zult gij allen evenzo vergaan" (Lucas 13:3). Met andere woorden, de Galileeërs die binnen de tempelhoven door het zwaard van Rome vielen, waren de voorbode van de ondergang die de generatie boven het hoofd hing. De griezelige voorspelling van de Meester kwam veertig jaar later uit, toen duizenden Galileeërs en Judeeërs stierven door het zwaard van Rome. Toen Jeruzalem in handen van de Romeinen viel, werden de tempelhoven gevuld met de lichamen van de gedode mensen. Volgens de Meester diende de dood van de Galileeërs in de Tempel slechts als voorbode van het komende oordeel.